

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: **T.S.I., spol. s r.o.**, IČO: 251 09 162
sídlem Olbrachtova 1049/24, 140 00 Praha 4
zastoupena daňovou poradkyní Ing. Jozefínou Rusiňákovou
sídlem Hážovice 2081, 756 61 Rožnov pod Radhoštěm

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 46799/18/5300-22442-605186 ze dne 22. 10. 2018

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně podala 27. 7. 2015 přiznání k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období červen 2015, v němž vykázala uskutečněná zdanitelná plnění s místem plnění v tuzemsku v základu daně 1 010 107 Kč a daň na výstupu 212 122 Kč, nárok na

odpočet 205 818 Kč a daňovou povinnost 6 304 Kč. Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) daňovou povinnost nevyměřil a namísto toho zahájil 12. 11. 2015 u žalobkyně daňovou kontrolu za uvedené zdaňovací období. Na základě kontrolních zjištění, obsažených ve Zprávě o daňové kontrole č. j. 5335094/17/2004-60564-110954, pak správce daně vyloučil žalobkyni uplatněné odpočty daně z deklarovaného pořízení zboží a jeho přepravy od deklarované dodavatelky, společnosti AMIKARO4EVER s.r.o., IČO: 031 87 764 (dále jen „AMIKARO4EVER“), z důvodu, že tato společnost nepotvrdila ani vystavení dokladů a žalobkyně nedokázala vysvětlit časové nesoulady v dodavatelských a odběratelských dokladech, a tím neprokázala, že fakticky přijala zdanitelná plnění způsobem uvedeným v předložených dokladech. Žalobkynina účast v obchodní transakci se navíc jevila jako účelová s cílem získat nárok na odpočet daně. Dále správce daně vyloučil žalobkyni uplatněnou daň na výstupu z deklarovaného dodání zboží (hřebíků a jedné hřebíkovačky) včetně dopravy odběrateli CZECHNAGLIS TRADE s.r.o., IČO: 292 94 843 (dále jen „CZECHNAGLIS“), z důvodu, že nebyla prokázána povinnost uplatnit daň po uskutečnění zdanitelného plnění s tím, že povinnost odvést daň má žalobkyně, jež vystavila doklady.

2. Dne 27. 6. 2017 vydal správce daně pod č. j. 5457271/17/2001-52525-105811 platební výměr, jímž vyměřil žalobkyni za zdaňovací období od 9. 6. 2015 do 30. 6. 2015 daň ve výši 212 122 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, jež žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že přijaté zdanitelné plnění, z nějž správce daně neuznal žalobkyni odpočet, bylo na dvou předložených daňových dokladech označeno blíže neupřesněnými kódy (např. „FR2015“ v množství „907.2000*1000“), spolu s ním byla samostatně uvedena přeprava v hodnotě 25 000 Kč bez daně. V této souvislosti přisvědčil správci daně, že z dokladů o nabytí zboží žalobkyni nelze v rozporu s § 29 odst. 1 písm. f) ZDPH určit konkrétní komoditu, nicméně s ohledem na další předložené podklady naznal, že žalobkyně unesla prvotní důkazní břemeno a prokázala údaje uvedené v daňovém priznání příslušnými doklady. Následně však na podkladě konkrétních zjištění vyvstaly pochybnosti o souladu dokladovaného stavu se stavem skutečným, konkrétně o tom, zda došlo k poskytnutí zdanitelných plnění žalobkyni deklarovaným způsobem, resp. zda k němu vůbec došlo. Tyto pochybnosti žalobkyně k výzvě správce daně podle názoru žalovaného ani zčásti nerozptýlila. Zároveň žalovaný seznal, že prokazatelně nebyla zajištěna věrohodnost předložených daňových dokladů a rovněž prokazatelně neexistuje spolehlivá vazba mezi daňovým dokladem a tvrzeným plněním, neboť jednak bylo prokazatelně vyvráceno žalobkynino tvrzení o faktickém uskutečnění deklarovaných plnění na vstupu i výstupu, jednak byla prokazatelným způsobem zpochybněna spolehlivost auditní stopy žalobkyni tvrzených transakcí (na př. jiná než sjednaná forma úhrady, časové nesoulady na daňových dokladech a souvisejících listinách jako skladových příjemkách a přepravních dokladech). Na základě toho žalovaný shrnul, že nebylo prokázáno faktické uskutečnění tvrzených plnění na vstupu a na výstupu, a že tedy nebyly splněny zákonné podmínky pro uplatnění nároků na odpočet z deklarovaného pořízení zboží, jakož ani pro uplatnění daně na výstupu z následného dodání takto pořízeného zboží.

III. Žaloba

4. Žalobkyně uvedla, že předmětný obchod (nákup a prodej) v červnu 2015 byl standardní a ničím neobvyklý, v průběhu daňové kontroly se správcem daně plně spolupracovala, neobstruovala a doložila obrovské množství důkazního materiálu. Žalobkyně zboží řádně nakoupila a zaplatila, poté prodala a bylo jí naštěstí zaplacené. Provedla běžnou obchodní transakci se subjekty, které nebyly ničím nezvyklé nebo podezřelé, a následně o obchodu řádně účtovala a podala daňové přiznání. Ani správce daně přitom nezpochybnil, že předmětné zboží existovalo a že daňové doklady byly formálně správné. Podle názoru správce daně měl být obchod patrně uzavřen přímo mezi výrobcem a spotřebitelem, správce daně však nemůže určovat, zda nezávislé subjekty mohou nebo nemohou obchod provést. Důkazy shromážděné žalovaným nepotvrzují, že by žalobkyně o podvodu věděla, vyplývá z nich pouze její snaha sjednaný obchod uskutečnit, neboť neměla jinou možnost, než za objednané zboží zaplatit. V této souvislosti žalobkyně podotkla, že napadené rozhodnutí stojí hlavně na tom, že žalobkynina dodavatelka AMIKARO4EVER byla nekontaktní a nesplnila svou daňovou povinnost. Pokud by byla žalobkyně dostala informaci, že obchod s touto společností je nestandardní nebo samotná společnost nedůvěryhodná, ještě před zaplacením za odebrané zboží, byla by žalobkyně provedla úhradu DPH přímo správci daně. Žalobkyně však o těchto okolnostech nevěděla a vědět nemohla.
5. Vzhledem k uvedenému žalobkyně navrhla, aby městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na právním názoru obsaženém v napadeném rozhodnutí a k jednotlivým žalobním bodům odkázal na příslušné pasáže svého rozhodnutí. Nad rámec toho zdůraznil, že samotná nekontaktnost společnosti AMIKARO4EVER byla pouze jednou z mnoha pochybností, které správci daně a žalovanému stran posuzovaných obchodních transakcí vyvstaly. Žalovaný se dále ohradil proti tvrzení, že nebyla zpochybněna existence předmětného zboží (hřebíků). Správce daně právě naopak zpochybnil žalobkynině tvrzené přijetí deklarovaných plnění i následné tvrzené dodání žalobkynině odběratelce. Nakonec žalovaný uvedl, že správce daně ani žalovaný nikdy netvrdili, že by posuzovaná plnění byla stížena podvodem na DPH. Žalobkyni nebyl uznán nárok na odpočet pouze a jen z toho důvodu, že neunesla své důkazní břemeno ohledně faktického přijetí předmětného deklarovaného plnění od dodavatelky AMIKARO4EVER. Žalobkyně jinými slovy neprokázala naplnění zákonných podmínek pro uznání nároku na odpočet dle § 72 a § 73 ZDPH. Za popsané právní kvalifikace je veškerá její argumentace stran nevědomosti o podvodu zcela nepřiléhavá. Žalovaný proto navrhl, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci městským soudem

7. Městský soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti.
8. Městský soud rozhodl podle § 51 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný s tímto postupem ve svém vyjádření z 15. 2. 2019 souhlasil a žalobkyně s ním po poučení

daném soudem nevyjádřila nesouhlas. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré potřebné listiny jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008 - 117 ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS).

9. Úvodem právního hodnocení městský soud předesílá, že míra obecnosti žalobních bodů předurčuje míru obecnosti soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, neboť není úkolem soudu aktivně vyhledávat důvody pro vyhovění žalobě; takový postup by naopak znamenal porušení zásady rovnosti účastníků soudního řízení (na příklad rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 35/2012 - 42 ze dne 18. 7. 2013). Obdobně pokud žalobkyně některé nosné důvody napadeného rozhodnutí nikterak nezpochybňuje, soud je nemůže až na některé výjimky přezkoumat z úřední povinnosti.
10. Žalobkyně vystavěla svou žalobu do značné míry na tom, že důkazy shromážděné správními orgány nepotvrzují, že by věděla o podvodu na DPH a podezřelých okolnostech týkajících se transakce i své dodavatelky, jež jej provázely a jež žalovaný popsal v napadeném rozhodnutí. Tato argumentace se však s podstatou napadeného rozhodnutí míjí: důvodem pro odmítnutí žalobkynina nároku na odpočet a uplatnění daně na výstupu nebylo žalobkynino zapojení do podvodu na DPH nebo vědomost o něm – žalovaný existenci podvodu na DPH vůbec nekonstatoval –, nýbrž výlučně neunesení důkazního břemene ohledně toho, že ve zdaňovacím období červen 2015 došlo k uskutečnění zdanitelných plnění (koupi a prodeji předmětného zboží) deklarovaným způsobem.
11. Zákonná úprava odpočtu DPH je obsažena v §§ 72 až 79 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, (dále jen „ZDPH“), jež transponují čl. 167 až 192 Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice o DPH“). Podle § 72 odst. 1 ZDPH musí plátce daně pro uplatnění nároku na odpočet daně na vstupu tvrdit, že přijal zdanitelné plnění a že toto plnění následně použil stanoveným způsobem v rámci své ekonomické činnosti. Pokud jde o daň na výstupu, podle § 20a ZDPH ve znění od 1. 7. 2017 povinnost přiznat daň při dodání zboží nebo poskytnutí služby vzniká ke dni uskutečnění zdanitelného plnění (odst. 1). Je-li před uskutečněním zdanitelného plnění přijata úplata, vzniká povinnost přiznat daň z přijaté částky ke dni přijetí úplaty; to neplatí, není-li zdanitelné plnění ke dni přijetí úplaty známo dostatečně určitě (odst. 2). Podle § 21 odst. 1 písm. a) téhož zákona při dodání zboží se zdanitelné plnění považuje za uskutečněné dnem dodání podle § 13 odst. 1. Podle § 108 odst. 1 ZDPH ve znění do 31. 3. 2019 jsou daň povinni přiznat mimo jiné plátce, který uskutečňuje zdanitelné plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku, s výjimkou plnění, u kterých je povinna přiznat daň osoba, které jsou tato plnění poskytována [písm. a)], a osoba, která vystaví doklad, na kterém uvede daň [písm. j)].
12. Podle § 92 daňového řádu „[s]právce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů“ (odst. 2). Povinností daňového subjektu je prokázat „všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních“ (odst. 3). „Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence“ (odst. 4). Správce daně naopak prokazuje mimo jiné „skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí,

účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem“ [odst. 5 písm. c)].

13. Ustálenou judikaturu správních soudů k rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Afs 55/2016 - 38 ze dne 31. 8. 2016, č. 3505/2017 Sb. NSS, tak, že „daňový subjekt je povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně však může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval.“
14. Nejvyšší správní soud pokračoval: „Pro uplatnění nároku na odpočet DPH je plátce daně povinen předložit daňový doklad [§ 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH], a tím prokázat uskutečnění zdanitelného plnění. Tuto povinnost je nicméně třeba vykládat v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu tak, že ‚prokazování nároku na odpočet daně je sice prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění‘ (rozsudek ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011 – 103). Pro uznání nároku na odpočet DPH tedy nejsou rozhodné jen formální náležitosti předloženého a řádně zaúčtovaného daňového dokladu, ale stav faktický, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění, které musí být uskutečněno jiným plátcem daně. Je proto nezbytné, aby daňový subjekt prokázal v daňovém řízení správci daně nejen to, zda došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění, ale i to, zda toto plnění uskutečnila osoba – plátce daně, jenž je jako poskytovatel tohoto plnění uvedena v dokladu, který daňový subjekt jako důkaz k prokázání tvrzeného právního stavu předkládá‘ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 4 Afs 295/2015 - 45).“
15. Žalobkyně v daňovém přiznání za zdaňovací období červen 2015 uplatnila odpočet daně z jediných dvou deklarovaných přijatých zdanitelných plnění od dodavatelky AMIKARO4EVER v souhrnném základu daně 980 084,29 Kč s daní 205 817,71 Kč, a dále deklarovala dvě zdanitelná plnění na výstupu – dodání hřebíků odběratelce CZECHNAGLIS v souhrnném základu daně 1 010 106,68 Kč s daní 212 122,32 Kč. Žalovaný přisvědčil správci daně potud, že z dokladů o nabytí zboží žalobkyní nelze v rozporu s § 29 odst. 1 písm. f) ZDPH určit konkrétní komoditu, nicméně s ohledem na další předložené podklady naznal, že žalobkyně unesla prvotní důkazní břemeno a prokázala údaje uvedené v daňovém přiznání příslušnými doklady. Následně však

vyvstaly pochybnosti o souladu dokladovaného stavu se stavem skutečným, konkrétně o to, zda došlo k poskytnutí zdanitelných plnění žalobkyní deklarovaným způsobem.

16. Žalovaný popsal důvody pro tyto pochybnosti zejména v bodech 36 a 37 napadeného rozhodnutí. Žalobkynin zástupce nedokázal při zahájení daňové kontroly sdělit, jaké konkrétní prostory má žalobkyně pronajaty na adrese svého sídla, umístěného v bytovém domě, na němž nebyla žalobkyně zvenčí nijak označena. Již od ledna 2015 měl dispoziční oprávnění k jejím bankovním účtům a prováděl veškeré peněžní transakce A. A., jenž neměl k žalobkyni dle informací z obchodního rejstříku až do května 2016 žádný vztah, naopak do září 2013 byl třetinovým společníkem žalobkyniny odběratelky CZECHNAGLIS. Za účelem ověření pravděpodobnosti žalobkyniných tvrzení správce daně oslovil společnost AMIKARO4EVER, ta však na výzvu neodpověděla. Tato společnost prostřednictvím svých bankovních účtů uhradila v červnu 2015 tři faktury, žádný další pohyb dokládající ekonomickou činnost nebo obchody se žalobkyní však na nich nebyl zaznamenán, ačkoli podle žalobkyně byla její role v obchodní spolupráci zásadní; veškeré jí obdržené prostředky od května 2015 do konce tohoto roku přitom pocházely od společnosti CZECHNAGLIS. Doklady týkající se obchodu s žalobkyní předložené touto společností se po grafické, formální i obsahové stránce lišily od dokladů předložených žalobkyní (nesouhlasil předmět ani rozsah plnění nebo číslo bankovního účtu). Žalovaný dále uvedl, že z žalobkynina bankovního účtu byla 10. 7. 2016 ve prospěch bankovního účtu společnosti LitNaglis převedena částka 15 852,64 €, jež sloužila jako úhrada faktury vystavené pro žalobkyninu dodavatelku. Žalobkyně navíc zcela nestandardně předložila doklady k této obchodní transakci mezi svou dodavatelkou a poddodavatelkou. Úhrada deklarovaného plnění žalobkynině dodavatelce byla v rozporu s údaji na dokladech provedena v hotovosti, ačkoli z žalobkynina bankovního účtu nebyla před danou transakcí žádná hotovost vybrána. Žalobkyní tvrzené pořízení zboží bylo také v rozporu s údaji zjištěnými u AMIKARO4EVER, jež přiznala pořízení zboží ani ne v poloviční hodnotě. Většina plateb přišla na žalobkyniny účty od společnosti CZECHNAGLIS, přibližně polovina z nich však obratem odešla na účet společnosti Z-FIN, a.s., a z této částky přibližně třetinu ihned vybral v hotovosti P. P., jenž byl do 4. 6. 2015 jediný jednatel a společník AMIKARO4EVER. Žalovaný dále upozornil na to, že podle žalobkynina tvrzení bylo předmětné zboží přepraveno z Litvy přímo do skladu v Brně, kde bylo převzato pracovníky logistické společnosti, s níž uzavřela smlouvu o skladování CZECHNAGLIS, ačkoli dle předložených přepravních dokladů je měla přebírat AMIKARO4EVER. Časové údaje o předání zboží na skladových příjemkách a přepravních listech se pak výrazným způsobem (v řádu dnů až měsíců) odlišovaly od údajů na daňových dokladech.
17. Tyto pochybnosti žalobkyně k výzvě správce daně podle názoru žalovaného ani zčásti nerozptýlila. Neprokázala žádost své dodavatelky o platbu v hotovosti ani původ takto zaplacených prostředků, jež nekorespondují s pohyby na bankovních účtech, ani jejich případné vrácení. Věrohodně nevysvětlila ani podezřelé platby dodavatelce dodavatelky a společnosti Z-FIN, a.s., ani časový nesoulad na daňových a dalších dokladech, jelikož byly-li by údaje na daňových dokladech pravdivé, k pořízení zboží žalobkyní včetně přepravy a následnému dodání zboží odběrateli včetně přepravy by fakticky nemohlo dojít tak, jak žalobkyně tvrdila. Za vysvětlení nelze považovat strohé sdělení, že zřejmě došlo k chybě, neboť se nejednalo o jeden údaj, nýbrž o dlouhou řadu časových údajů. Fakticitu plnění zpochybnilo podle žalovaného také to, že žalobkyně nikdy neměla v úmyslu pořídit zboží ve smyslu § 13 odst. 1 ZDPH, tedy nakládat s ním jako vlastnice, jelikož účelem

transakce bylo podle jejího vlastního tvrzení pouze prodloužení termínu úhrady pro odběratelku CZECHNAGLIS. V souladu s tím žalobkyně vůbec nenabyla oprávnění se zbožím fakticky nakládat: nikdy je fakticky nepřevzala a oprávnění nakládat s ním v brněnském skladu měla pouze CZECHNAGLIS. Pochybnosti ohledně nesouladů dokladů ještě posílil neurčitý žalobkynin odkaz na „sekretářku v Bělorusku“, ačkoli žalobkyně oficiálně nemá žádné zaměstnance.

18. Městský soud má za to, že správce daně prokázal konkrétní skutečnosti, jež činily předložené doklady nevěrohodnými, čímž došlo k přenosu důkazního břemene na žalobkyni, jež musela následně prokázat pravdivost svých tvrzení, tedy že k poskytnutí zdanitelného plnění došlo deklarovaným způsobem. Žalovaný přitom v odstavcích 47 – 58 svého rozhodnutí podrobně a přezkoumatelně vyložil, proč žalobkyně důkazní břemeno neunesla. Na základě toho žalovaný shrnul, že nebylo prokázáno faktické uskutečnění tvrzených plnění na vstupu a samozřejmě následně na výstupu, a že tedy nebyly splněny zákonné podmínky pro uplatnění nároků na odpočet z deklarovaného porřízení zboží, jakož ani pro uplatnění daně na výstupu z následného dodání takto porřizeného zboží, v důsledku čehož správce daně správně uplatnil vůči žalobkyni daň na výstupu, jelikož žalobkyně vystavila doklad s uvedenou daní.
19. Vzhledem ke shora uvedenému nelze přisvědčit žalobkyni v tom, že předmětný obchod byl standardní nebo že napadené rozhodnutí je odůvodněno zejména nekontaktností žalobkyniny dodavatelky a nesplnění její daňové povinnosti. Žalovaný naopak popsal dlouhou řadu podezřelých okolností, jež vzbuzují vážné a důvodné pochyby o tom, zda k porřízení a následnému prodeji zboží došlo deklarovaným způsobem, resp. zda k němu vůbec došlo. Na tom nemůže ničeho změnit ani žalobkynina součinnost poskytnutá v průběhu daňového řízení. Konkrétní zjištění správních orgánů ani způsob jejich právního hodnocení – s výjimkou nemnoha shora uvedených výjimek – žalobkyně v žalobě nezpochybňuje, a soud je nemůže přezkoumávat nad rámec žalobních bodů. Na posouzení věci pak nemá vliv ani to, že žalobkyně byla o nevyměření daně v souladu s podaným daňovým přiznáním vyrozuměna až při zahájení daňové kontroly 12. 11. 2015; ostatně ani žalobkyně neuvádí, jak by měla tato okolnost ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

20. Jelikož městský soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl městský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti, proto mu městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. října 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu